

Důsledek zrušení rozsudku, pokud jde o zločin podle §u 83 tr. zák., objevuje se i při rozhodování o zmatečné stížnosti Josefa D-ého, pokud jde o zločin podle §§ů 5 a 83 tr. zák. Výrok o jeho vině předpokládá, že se pachatelé dopustili dokonaného zločinu neb aspoň pokusu zločinu podle §u 83 tr. zák., o čemž však zrušovací soud právě z důvodů u ostatních stěžovatelů uvedených nemohl dosud rozhodnouti. Bylo tedy zmatečné stížnosti i v tomto bodě vyhověti a uznati, jak uvedeno. Při novém jednání u soudu nalézacího bude ovšem při zjišťování objektivní stránky zločinu podle §u 83 tr. zák. dbáti toho, zda skutečnosti, které budou pachatelům přičteny, byly obsaženy ve zlém úmyslu návodce, obžalovaného Josefa D-ého, a to po případě i v jeho zlém úmyslu e v e n t u á l n í m. Nebylo proto třeba zabývat se námitkou obžalovaného Josefa D-ého, že jeho slova nebyla spoluvinou po rozumu §u 5 tr. zák., nehledě ovšem k tomu, že podle celého stavu věci, zjištěného dosud napadeným rozsudkem, bylo jeho počínání ve spojení s jeho slovy povzbuzujícím příkladem pro všechny ostatní pachatele a že vyjadřovalo i schvalování jejich počinu. I kdyby po objektivní stránce nedošlo u pachatelů ani ke spáchání pokusu zločinu, musilo by býti jeho jednání uvažováno s hlediska §u 9 tr. zák., hledíc k §u 262 tr. ř.

Čís. 1530.

»Opilostí« ve smyslu §u 523 tr. zák. jest pouze opilost, vylučující přičitatelnost zločinu.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, Kr I 483/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. května 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ů 171, 173, 175 II c) tr. zák. a přestupkem lehkého ublížení na těle dle §u 411 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmatečné stížnosti není odůvodněna, neboť jediná výtku, uplatňovaná s hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., že prý nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že by pouze úplná opilost, nikoli jen zjištěná podnapilost vylučovala trestnost obžalovaného pro přestupek dle §u 411 tr. zák., nemá v zákoně nížádné opory. Ustanovení §u 523 tr. zák., jehož původního německého doslovu se stížnost dovolává, praví jen, že se pro opilost jako přestupek trestati má, kdo jsa opilý, dopustí se činu, který by se mu mimo opilost přičítal za zločin. Cituje při tom § 236 tr. zák., který výslovně poukazuje na § 2 písm. c) tr. zák. Nutno tedy vykládati ustanovení §u 523 tr. zák. v souladu s §em 2 písm. c) tr. zák. a lze opilostí rozuměti jen opilost, vylučující přičitatelnost zločinu, tedy podle §u 2 písm. c) tr. zák. jen stav úplného opilství. Namítá-li stížnost, že § 523 tr. zák. mluví o »Trunken-

heit« a nikoliv o »Betrunkenheit«, a že z okolnosti, že zákonodárce, neuživ předpony »be«, značící v němčině úplnost, nutno souditi, že nestál na stanovisku, že jest třeba úplné opilosti, stačí poukázati k tomu, že slovo: »Betrunkenheit« označuje sice vyšší stupeň opilosti, nekryje se však s pojmem úplného nahodilého opojení ve smyslu §u 2 písm. c) tr. zák., jenž též cituje výslovně § 236 tr. zák. a § 523 tr. zák.

Čís. 1531.

Lze unluvití komisionářský obchod v ten smysl, že komisionář má býti odměněn přebytkem, docíleným prodejem nad limitované ceny. Zboží (výtěžek až do limitovaných cen) jsou komisionáři svěřeny (§ 183 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 5. března 1924, Kr I 712/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 25. září 1923, pokud jím byl obžalovaný sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin §u 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozhodovací důvody první stolice zjišťují, že svědek P. odevzdal obžalovanému S-ovi různé zboží za účelem prodeje, že cena zboží byla fakturována úhrnem 529 Kč a zboží označeno jako zboží komisionářské, P. vyhradil si právo vlastnictví ku zboží, pokud nedojde k jeho prodeji, obžalovaný měl dle ujednání právo, prodati zboží též za vyšší ceny, než byly ceny fakturované, a byl pouze povinen zaplatiti P-ovi částku fakturovanou. Zmateční stížnost veřejného obžalobce je sice na scesti, pokud s hlediska formálního zmatku rozporu soudního výroku se spisy dle čís. 5 §u 281 tr. ř. dovozuje, že tato skutková zjištění nalézacího soudu jsou v rozporu s obsahem spisů, zvláště s výpověďmi obžalovaného a svědka P-a. Neb takto srovnává stížnost nepřipustně závěry nalézacího soudu s jejich předpoklady, v rozhodovacích důvodech vůbec nereprodukovanými. Avšak právem namítá stížnost dále dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že napadený rozsudek vykládá při právním hodnotění zjištění skutečnosti zákon nesprávné, máje za to, že při výtěžku, jehož obžalovaný docílil prodejem onoho zboží, nešlo o věc svěřenou. Nalézací soud má sice pravdu, že ve zjištěném ujednání nejde o smlouvu vetešnickou podle §u 1086 obč. zák. (nebyla určena lhůta, v níž bylo buď věc vrátiti nebo stanovenou cenu zapraviti), nelze však s ním souhlasiti v tom, že tu nejde ani o smlouvu komisionářskou podle čl. 360 a násl. obch. zák., poněvadž rozdíl mezi cenou, P-em stanovenou, a vyšší cenou obžalovaným docílenou, neměl připadnouti P-ovi, nýbrž obžalovanému. S podstatou komisionářského obchodu není neslučitelným ujednání, že ten, kdo převezme prodej zboží vlastním jménem za